

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Sous i sumes | Hem llegit que els col·legues articulistes al nostre diari de capçalera -*El Punt* estricte o l'ampliat a l'*Avui*- aprofiten per elevar l'anècdota del seu viatge estival a la categoria de columna: que si uns canelons molt particulars a Roma, que si el *ferragosto* a Itàlia és càlid i humit, que si la bullabessa de Marsella, que com són els noruecs... En canvi, la informació més incolora ha garbellat sobretot les distintes partides que forneixen la nòmina dels polítics, algunes de prou saboroses: què cobren com a alcaldes, què ingressen com a diputats (Diputació i Parlament), què reben dels consells comarcals, quant els paguen per assistir (!) a les sessions, dietes, quilometratge... Com que una colla acumulen càrrecs -anava a dir *feines*-, molt lector hi ha trobat a faltar les sumes: tant de l'Ajuntament, tant de diputat, tant del Consell, tant de tal comissió, tant per sessió, tant de la possibilitat (algun se la reserva) d'actuar a l'empresa privada... La suma evidenciaria els sis, set o vuit mil euros mensuals que fan petar, per no anar més lluny, mitja dotzena llarga d'alcaldes altempordanesos. I els quatre, cinc o sis mil euros que, en

el món real, no sé pas on anirien a buscar un parell de dotzenes de regidors de la comarca, pluriempleats -ja ho hem dit: no plurienfeinats- a l'Administració.

Pàramo | A partir de les declaracions del cínic Rubalcaba, molts dels que cobren nòmina grassa s'han esquinçat l'Armani escandalitzats per la persistència de la Diputació. Però concedim-los el mínim de credibilitat per fer-los una pregunta: com que tot aquest invent -províncies i diputacions- és espanyol, ¿què en fariem i farien de l'estructura política fonamental que són les províncies? Pàramo s'ha desmarcat del fariseisme proposant canalitzar l'energia independentista a través d'aquesta administració *departamental*.

La cruïlla de Garrigàs | Per exemple, perquè n'hi ha d'altres. Per passar -entrar o sortir- de l'N-II a la comarcal que mena al poble -i a Arenys, Palau de Santa Eulàlia, Vilaür...-, cal protagonitzar un acte temerari, grat als partidaris d'emocions fortes. L'encreuament és en angle recte, i els aspirants a entrar o sortir de l'N-II, per protegir-se dels que van o vénen de Figueres a Girona, no disposen ni de carrils d'acceleració-desacceleració laterals ni d'espai d'espera central. Girar cap a Garrigàs venint de Figueres, o cap a Creixell venint de Girona, situat sobre la línia blanca al bell mig de la calçada i esperant que dos ca-

mions es creuin en el punt que espereu -anant bé us passaran a pocs pams-, llançats a 100 per hora cada un, quant a l'adrenalina, supera el ràfting i el *bar-rànquing*, i deixa el *pònting* com a joc de bolquers. Coses de la inefable N-II.

EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohías

Josep Vicente | Durant els anys de la Transició, els polítics eren fets amb un altre material. No sé si millor; pitjor, diria que no. Avui dia, ser polític pot ser perfectament un ofici, una carrera professional; abans era una vocació, o potser una cosa més etèria: era una epifania, una revelació de servei; això sí, a peu de carrer. Tot i que sé que a molts dels polítics d'aleshores no els hauria agradat aquesta definició tan alada, no sabria descriure-ho d'una altra forma. Bulfímics en el treball altruista, semblaven novicis fent mèrits per a destins més elevats. I això era bo. De noms, en podria dir molts (en aquells moments, els joves d'aleshores assistíem als mítings polítics com qui va de festa), però avui vull anomenar Josep Vicente, traspasat aquesta primavera passada, i ja recordat al número anterior d'aquesta mateixa

>> Capçalera d'El Punt Avui.

>> Ajuntament de Roses.

>> Josep Vicente a l'alcaldia.

revista. Durant la Diada, i en l'homenatge a Josep Irla, l'alcalde actual de Sant Feliu va esmentar-lo com un dels valors històrics del municipi ganxó. Els empordanesos de fora de la seva vila natal també coneixíem Vicente i el valoràvem com el que era: un home apassionat pel seu poble i pel seu país, per la seva llengua. El recordo en un poble veí, compartint algunes reunions amb immigrants. Aleshores ja era evident que calia prendre decisions amb el tema de la immigració. La demografia dels nostres pobles ha canviat, és clar. Què pensaria ell sobre l'estat actual de les coses? Dels atacs al nostre model lingüístic i educatiu? Per als empordanesos, Vicente era un dels homes savis de la comarca. I per a nosaltres, això ja és ser molt. Moltíssim.

El bisbe estirat | Del paper representatiu, gairebé tel·lúric, del Montgrí per a la totalitat sencera dels empordanesos, res més a dir. Tothom ja ho ha dit tot, i a més ho han dit molt bé. Penso en Josep Pla, és clar. A ell em remeto. Obviem, doncs, qualsevol redundància i anem directes al gra. Diversos artistes instal·lats a l'Empordanet han volgut retre un reconeixement a la seva centralitat, no ja geogràfica, sinó més aviat visual; simbòlica, sobretot. El Museu de la Mediterrània de Torroella de Montgrí n'ha exposat les obres: les fotografies afinadíssimes de Jordi Cané, el minimalisme de Cyril Torres, el dibuix impecable de Miquel Ros, les

aquarel·les úniques de Tano Pisano. Només una cosa a retreure'ls: el títol. No calia ser tan interpretatiu. Deixem que la muntanya, aquest roquissar que ens funda, tingui la forma que nosaltres volem que tingui, la forma que siguem capaços d'imaginar. El castell com un mugró? Un anell? Tant és, el Montgrí sempre ens percaça, amb les conseqüents formes que imaginem. Algú, algun dia, el veurà com una consola PlayStation.

LA GARROTXA

joan sala

Colada basàltica aromàtica | L'aflo-rament basàltic més conegut del país és la cinglera de Castellfollit de la Roca, però al municipi veí de Sant Joan les Fonts, a molt pocs quilòmetres, hi ha unes colades molt significatives. Precisament per fer-ne visitables unes d'importants, on s'alternen capes de basalt columnar amb d'altres de lenticulars –com s'aprecia en la imatge adjunta–, s'ha establert un contracte entre els propietaris dels paratges del Boscarró i l'Ajuntament de Sant Joan les Fonts. Es tracta d'una antiga pedrera situada entre la riera de Bianya i el riu Fluvià, en un espai natural de gran bellesa i fàcil accessibilitat. Així mateix l'Ajuntament de Sant Joan té el propòsit de crear en

cinc espais de la població –entre els quals hi ha els paratges del Boscarró– el parc de les Olors, que formarà part d'una xarxa repartida pel país que té per finalitat revitalitzar l'estima cap a les plantes medicinals i culinàries que a més són aromàtiques. Se n'agafarà una selecció i es col·locaran en espais abandonats força propers al nucli del municipi que s'han deixat de conrear. Són unes iniciatives molt encertades, tant per la incorporació de rutes naturals visitables, al costat d'altres que ressegueixen elements del patrimoni artístic de la població, com per aquesta proposta aromàtica que dignifica espais malendreçats.

Espècies que provoquen destrosses

| Des que es van reintroduir els cabirols al Parc Natural de la Zona Volcànica de la Garrotxa es constata que s'hi han trobat molt bé i s'hi han reproduït d'una manera considerable, cosa que provoca queixes entre els pagesos. Ara sembla que dins el Parc hi ha un cens d'uns mil dos-cents exemplars, i que busquen menjar on sigui. Una afectada de Santa Pau va presentar un recurs al Departament d'Agricultura pels danys que els cabirols van causar a la seva plantació de fesols –fet que no resulta aïllat–, i Unió de Pagesos donà tot el seu suport a la demandant. Aquest sindicat sempre ha reclamat que s'indemnitzin tots els danys que produeixen les espècies reintroduïdes, contra les quals, com a fauna prote-

>> *Exposició «El bisbe estirat», al Museu de la Mediterrània.*

ACN - XAVIER PI

>> *Cinglera del Boscarró, a Sant Joan les Fonts.*

ARXIU AJUNTAMENT DE SANT JOAN LES FONTS

>> *Montserrat Miralles, afectada pels cabirols, a les portes del Jutjat.*

RECOLONS, ÀLEX - ACN